

Η ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΤΩΝ ΕΠΕΤΕΙΩΝ

Αφιέρωματα / 1821-2021: Ανάσταση του Γένους / Ιστορία

Ευστάθιος Δ. Κεφαλούρος, Δικηγόρος

Ο πιο δόκιμος τρόπος να τιμήσεις κάτι άγιο, είναι να το μιμηθείς. Αυτό μας προτείνουν κι οι ιερείς σε κάθε μεγάλο εσπερινό προς τιμή των πολυάριθμων αγίων μας. Αυτό οφείλουμε να κάνουμε κι εμείς με το είκοσι ένα. Να το μιμηθούμε. Τρεις τέτοιους τρόπους βρήκα εγώ και ευπειθώς σας τους αναφέρω.

Ο πρώτος είναι απλός, ειρηνικός όχι όμως και εύκολος και γι' αυτό επίσης ηρωικός. Το κυρίαρχο πνεύμα της θυσίας και της αυταπάρνησης του 21 να το μεταφέρουμε σήμερα στην καθημερινότητά μας. Η μεγάλη δηλαδή αυτή επέτειος ενδείκνυται για ένα μεγάλο προσκλητήριο ατομικής περισυλλογής, που αθροιστικά θα καταλήξει να γίνει και εθνική. Ας σκεφτεί ο καθένας πως θα μπορούσε να αρνηθεί τον εαυτό του και τις βιοτικές του επιθυμίες χάριν των άλλων κι ας το κάνει. Γεμάτη είναι η ελληνική κοινωνία με παραδείγματα συγγενών που χαλούν τις καρδιές τους για ένα κληρονομιαίο ακίνητο. Γονείς που πιεστικά επιμένουν να περάσει το δικό τους θέλημα στα παιδιά. Παιδιά που εγκαταλείπουν την οικογένειά τους, γιατί δεν βρίσκουν δουλειά. Κακώς αμειβόμενοι εργαζόμενοι, που συνειδητά

δεν κάνουν όπως πρέπει την δουλειά τους. Αφεντικά που γίνονται στριφνά, γιατί δεν αποθηκεύουν τόσα όσα παλιά. Υπάλληλοι που διοικούν τους προϊσταμένους τους και δεν εξυπηρετούν καλά, προϊστάμενοι που βαριούνται και δεν διευθύνουν σωστά. Απλοί γείτονες που μαλώνουν για μια θέση στάθμευσης στην πυλωτή ή περισπούδαστοιακαδημαϊκοί που συνωμοτούν για μια θέση επίκουρου καθηγητή. Ας κάνουν, ας κάνουμε λοιπόν όλοι ένα βήμα πίσω από τις προσωπικές μας επιθυμίες και θα συνιστά κι αυτό μια θεάρεστη πράξη αυταπάρνησης, η οποία προφανώς δεν θα στεφθεί από επίγεια δόξα αλλά θα αποτελεί κι αυτό θυσία στο βωμό της προσωπικής μας ελευθερίας.

Ο δεύτερος τρόπος είναι ίσως πιο απαιτητικός, γιατί απαιτεί εθνική συμφωνία. Εδώ δηλαδή προτείνεται όχι μόνο να μιμηθούμε τον αγώνα του 21αλλά και να τον συνεχίσουμε ακόμη και να τον διορθώσουμε. Τέτοιες κουβέντες ακούγονται συνήθως από κακοπροαίρετους που, προκειμένου να μειώσουν την αξία της Επανάστασης, τονίζουν σκοπίμως την άλλη επιλογή της εποχής, θεωρητική και φαναριώτικη , ήτοι να ανασυγκροτούσαμε εκ των έσω την βυζαντινή μας κυριαρχία. Επειδή όμως εμείς εδώ είμαστε όλοι καλοπροαίρετοι δεν θα διστάσουμε να το προτείνουμε κι αυτό όχι βέβαια για τότε αλλά για τώρα. Τώρα λοιπόν που κερδίσαμε τον πόλεμο και φτιάξαμε κουτσά στραβά ένα κράτος, μήπως να ασχοληθούμε ξανά και με την Ανατολή, διότι είδαμε κι απόειδαμε με την Δύση ;

Εδώ και πενήντα χρόνια οι ελληνικές κυβερνήσεις δεν γνωρίζουν τί ακριβώς θέλουν από την γειτονική μας χώρα. Αυτή η απουσία οράματος, άρα και αδυναμία λήψης ειλικρινούς θέσης σ' ένα τραπέζι διαπραγματεύσεων, κάνει περισσότερο κακό στις σχέσεις μας με την Τουρκία απ' όσο τα γαυγίσματα της απέναντι πλευράς,. Συνηθίζω να διαβάζω εφημερίδες της ομογένειας της Πόλης, διότι εκεί μια μόνο είδηση για μια βάπτιση, μια χοροεσπερίδα, μία απλή πληροφορία για την επαναλειτουργία ενός ελληνικού εμπορικού καταστήματος ή μια νέα ακτοπλοϊκή σύνδεση ανάμεσα στις δύο χώρες, όλες αυτές οι ειδήσεις αποκτούν και έχουν χαρακτήρα ηρωικό. Από τα μικρά γράμματα των εφημερίδων αυτών αντελήφθη ότι πίσω από την μεγαλόστομη τηλεοπτική αντιπαράθεση των υπουργών εξωτερικών των δύο χωρών, συνετελείτο ήδη (τουλάχιστον πριν λίγο καιρό) μια νέα ώσμωση ανάμεσα στους πολίτες των δύο χωρών (αναπόφευκτη λόγω γεωγραφικής και ιστορικής εγγύτητας) με πολύ ευχάριστες ειδήσεις όχι μόνο για τους ίδιους και το εμπόριο αλλά και για την προστασία των μνημείων μας στην ανατολή. Δεν είναι ώριμη η αναμονή ορισμένων να διαμελισθεί η Τουρκία. Τον εκάστοτε ηγέτη της Τουρκίας πάντα θα τον σέβεται και θα κάνει business μαζί του η Δύση. Εμείς τί κάνουμε είναι το ζητούμενο. Όταν όμως στα θέματα των ελληνοτουρκικών σχέσεων κυριαρχούν μία ή δύο μόνο απόψεις ή ακόμα χειρότερα, όταν δεν υφίσταται καμμία ουσιαστική άποψη, τότε κάθε άλλη προσέγγιση χαρακτηρίζεται μοιραία ως αιρετική.

Η γεωγραφική θέση της Ελλάδας δεν αλλάζει παρά τις φαντασιώσεις ορισμένων να μετακινηθεί δυτικότερα, ούτε και η ορθόδοξη χριστιανική της υπόσταση αλλάζει παρά τις συστηματικές προσπάθειες του κατεστημένου. Άρα, παρακάμπτοντας χάριν συντομίας τις χιλιάδες αναλύσεις για τις ελληνοτουρκικές σχέσεις, το εθνικά ζητούμενο θα μπορούσε να ήταν απλά, χωρίς βέβαια να χάσουμε κάτι από τα κεκτημένα μας, να δυνάμεθα να επισκεπτόμεθα ελεύθερα την Κωνσταντινούπολη, την Χαλκηδόνα, την Σμύρνη, την Τραπεζούντα και άλλες

πρώην ελληνικές πόλεις με περισσότερες της μιας ιδιότητας, ήτοι όχι μόνο σαν τουρίστες αλλά και σαν καθηγητές, έμποροι, αρχαιολόγοι, εργοδότες, εργαζόμενοι, προσκυνητές. Τούτο όμως προϋποθέτει διμερείς και ειλικρινείς, έντιμες και αμοιβαία επωφελείς σχέσεις με τις διοικητικές αρχές της γείτονος, που κατά την γνώμη του γράφοντος θα μπορούσαν να είχαν ξεκινήσει πολύ νωρίτερα και όχι τώρα κατόπιν πολλαπλών και δυσμενών πιέσεων.

Υπάρχει όμως και ο τρίτος πιο ξεκάθαρος τρόπος μίμησης και εορτασμού του 21. Και σ' αυτόν μέσα είμαι. Το ντου. Γιατί περί ντου επρόκειτο. Να με συγχωρείτε για την έκφραση. Δεν είναι υποτιμητική. Γι' αυτό και οι ιστορίες από το 21 ήταν τόσο αγαπημένες μεταξύ των οπαδών (τουλάχιστον πριν μερικά χρόνια που υφίστατο ο οπαδισμός) στα πούλμαν των εκδρομών. Έμοιαζαν πολύ με τα γνήσια και αγνά οπαδικά επεισόδια προηγούμενων εποχών. Μια ομάδα, μια σημαία, τα πρωτοπαλίκαρα μπροστά, ψυχή, ιαχή και δεν λογαριάζουμε πόσοι είναι απέναντί μας, πάμε παιδιά, τους φάγαμε ! Κάθε μέρα σχεδόν οι ιθύνοντες στην Τουρκία μας δίνουν το δικαίωμα να περάσουμε στην αντεπίθεση. Πιστεύω ακράδαντα πως τα στελέχη των ενόπλων δυνάμεων μας θα έχουν σίγουρα σχεδιάσει αστραπιαία και μεγάλα χτυπήματα κατά της Τουρκίας, ώστε να μην πάμε σα χαμένοι στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων που θα στήσουν οι μεγάλες δυνάμεις μετά.

Λυπάμαι ωστόσοπολύ για τις σκόπιμες παρεξηγήσεις και τις θορυβώδεις κοκορομαχίες μεταξύ επιστημόνων για την Επανάσταση του 21. Όταν παρατηρούνται τέτοια φαινόμενα καλό είναι είτε να ανατρέχουμε στις πηγές είτε να καταφεύγουμε στους ποιητές. «Μεθύστε με τ' αθάνατο κρασί του 21», έγραφε ο μέγας Παλαμάς. Δηλαδή πρώτον μεθύστε, δεύτερον αθάνατο και τρίτον και σημαντικότερον, κρασί. Το κρασί λοιπόν και δη το αθάνατο δεν το αναλύεις πριν το πιείς. Το πίνεις ως έχει αποδεχόμενος και ευγνωμονώντας το για όλα του τα συστατικά ακόμα και τα παραμικρά. Ο δε αρχιστράτηγος του Αγώνα Θεόδωρος Κολοκοτρώνης αδιάψευστα είχε δηλώσει ότι ο Θεός έχει βάλει την υπογραφή του για την ελευθερία της Ελλάδας και δεν την παίρνει πίσω. Συνεπώς, μην συνεχίζετε να χάνεστε σε λεπτομέρειες για γεγονότα θετικά ή και αρνητικά, όταν όλα μα όλα, και τα καλά και τα στραβά της Επανάστασης, έγιναν κατ' οικονομία Θεού για να 'ρθει στο τέλος η Νίκη.

<https://bit.ly/3i7asn2>